

Arrest

nr. 59 578 van 12 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 november 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat E. DELVAUX, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 6 april 2009, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 8 november 2010, verstuurd diezelfde dag bij aangetekend schrijven.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

"Verzoeker verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Dawlatzai (district Chaparhar, provincie Nangarhar) afkomstig te zijn. Hij is een minderjarige Pashtoen, geboren op 31/12/1993. De vader van verzoeker is een Talib en stuurde met het oog op het voeren van de jihad verzoeker naar een madrassa. Verzoeker weigerde echter deel te nemen aan de heilige oorlog. Via een brief waarin verzoeker als een vijand zou beschouwd worden in geval van weigering tot rekrutering, werden verzoeker en zijn broer Emran bedreigd door de Taliban. Hierop namen beiden de beslissing Afghanistan te verlaten. Via Pakistan reisden verzoeker en Emran naar Pakistan en zo verder naar Iran, waar verzoeker zijn broer uit het oog verloor. Vervolgens is verzoeker zonder hem via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk verder gereisd naar België. Op 06/04/2009 ging hij zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg asiel aan. Ter staving van zijn asielaanvraag legt hij enkele documenten voor. Het betreft zijn Afghaanse identiteitsdocument (taskara) en de dreigbrief van de Taliban."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn dorp zijn bijzonder ongeloofwaardig gebleken, bijvoorbeeld wat de inschatting van het aantal inwoners betreft, en roept ernstige twijfels op bij zijn bewering effectief van deze regio afkomstig te zijn.
- ook op andere punten blijft verzoeker ongeloofwaardig, gaande van de aanwezigheid en ligging van scholen en omliggende dorpen tot de wegbeschrijving naar zijn school te Terelay.
- verder wijzen nog andere van zijn verklaringen erop dat het aangemeten profiel als de zoon van een Talib niet klopt.
- tot slot is ook zijn politieke kennis niet zeer overtuigend gebleken.
- uit bovenstaande argumentatie blijkt dat het voorgehouden profiel en beweerde herkomst uit Dawlatzai niet geloofwaardig zijn. Bijgevolg kan ook geen geloof worden gehecht aan de beweerde problemen in Dawlatzai.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A(2) van het vluchtelingenverdrag, de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, alsook artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet, evenals de uitvoeringsbesluiten van diezelfde wet.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoeker de vermeende schending van de artikelen 52 en 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen, en de artikelen 49 en 49/2 van de vreemdelingenwet geenszins uitwerkt noch aantoonst op welke wijze deze artikelen zouden kunnen geschonden zijn, waardoor deze onderdelen van het door verzoeker aangevoerde middel onontvankelijk zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

2.3. Verzoeker werpt op dat de tolk tijdens het gehoor zich meerdere malen vergist moet hebben, onder meer betreffende het door verzoeker geschetst aantal inwoners in het dorp van herkomst en het bestaan van verschillende scholen. Verzoeker zou immers gesteld hebben dat er 8000 en geen 80.000 inwoners in Dawlatzai wonen.

Ook verklaart verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij nooit gesteld zou hebben dat er in Dawlatzai scholen voor kinderen van 4 tot 6 jaar oud zouden zijn. Hij zou daarentegen wel gesteld hebben dat er in Dawlatzai scholen waren voor kinderen die in het 4^e, het 5^e en het 6^e leerjaar zitten. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat er in Afghanistan geen kleuterscholen gebouwd worden waardoor de vaststellingen van de commissaris-generaal hoe dan ook weinig steek houden.

Verzoekende partij is van mening dat de informatie, waarop de commissaris-generaal zich baseerde bij het nemen van de bestreden beslissing en waaruit zou blijken dat er in Dawlatzai, in tegenstelling tot verzoekers uitdrukkelijke verklaringen, wel degelijk een lyceum zou zijn, foutief is of minstens verkeerd geïnterpreteerd werd. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen als zou hij geen weet hebben van een middelbare school in zijn beweerde dorp van herkomst.

Verzoekende partij verwijst in onderhavig verzoekschrift naar een website waarop detailkaarten zouden terug te vinden zijn die niet in overeenstemming te brengen zijn met de kaarten die gehanteerd werden door de commissaris-generaal. Immers, het dorp Nazili zou hierop niet terug te vinden zijn.

Verzoekende partij merkt op dat hij minderjarig is, het niveau van scholing in Afghanistan heel anders is dan in België en hij daarenboven zijn geboortedorp nooit verlaten heeft. Verzoeker vervolgt zijn betoog door op te werpen dat een minderjarige Afghaan, zoals hijzelf, geen kennis hoeft te hebben van het politieke landschap in zijn land van herkomst.

Verzoeker is ten slotte van mening dat er geen onderzoek werd gedaan naar zijn vermeende problemen met de Taliban.

2.4. De Raad is van mening dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt. Verzoeker werpt immers op dat de tolk zich meerdere malen zou vergist hebben bij het gehoor. Verzoeker zou gesteld hebben dat er 8.000 en geen 80.000 inwoners zijn in Dawlatzai. De Raad stelt echter vast dat de beweerde tegenstrijdigheid niet kan worden verklaard door een eventueel verkeerde vertaling door de tolk, vermits het immers verzoeker zelf is die de berekening in kwestie maakt. Verzoeker verklaart zelf op twee verschillende momenten in het gehoor (gehoorverslag, p. 11) dat er in Dawlatzai zo'n 5.000 à 6.000 huishoudens wonen met elk 12 à 13 leden, wat verzoeker tot de slotsom brengt van ongeveer 80.000 mensen. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat het volledige district Chaparhar ongeveer 55.000 inwoners telde en dat naar aanleiding van de presidentsverkiezingen in 2009 er enkel 1.000 effectieve stemmen werden uitgebracht in het dorp Dawlatzai op een totaal van 1.800 stemgerechtigden.

Waar verzoeker opwerpt dat hij nooit zou gesteld hebben dat er in Dawlatzai enkel scholen zouden zijn voor kinderen van 4 tot 6 jaar oud en dat hij in werkelijkheid kinderen van het 4^e, 5^e en 6^e leerjaar bedoelde beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering zonder enige staving aan de hand van concrete en objectieve informatie. Bovendien blijkt uit de lezing van het gehoorverslag dat verzoeker maar liefst op vier verschillende plaatsen verklaard heeft dat het om kinderen gaat van 4 tot 6 jaar oud (gehoorverslag, p. 4, 5 en 11).

Waar verzoeker bevestigt dat hij geen weet heeft van een middelbare school in het dorp en van mening is dat de informatie van de bestreden beslissing foutief is of minstens verkeerd geïnterpreteerd merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen hetgeen niet afdoende is om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Met betrekking tot de kaart ten slotte waarnaar verzoeker verwijst merkt de Raad op dat deze minder gedetailleerd is dan deze waarop het Commissariaat-generaal zich baseerde zodat deze niets afdoet aan de juistheid van de gegevens van deze laatste.

Verzoeker verwijst naar zijn minderjarigheid om zijn gebrekkige kennis te rechtvaardigen. Uit vaste rechtspraak blijkt dat de asielzoeker, zelfs wanneer die slechts een lage scholing heeft genoten, in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en zijn dagelijkse leven aldaar (RvS 15 januari 2003, nr. 114.475; RvS 27 januari 2004, nr. 127.477). In casu oordeelde de commissaris-generaal terecht dat van een persoon met verzoekers profiel, een geletterd iemand die tot de 6^e graad naar school is gegaan en tevens de zoon van een dorpoudste, toch wel correctere en meer concrete informatie kan worden verwacht aangaande de beweerde regio van afkomst. Waar verzoeker stelt dat hij nooit zijn dorp verlaten heeft merkt de Raad op dat dit haaks staat op zijn relaas aangezien verzoeker zelf verklaarde zes jaar school te hebben gelopen in Teralay omdat er in zijn eigen dorp geen school was.

2.5. Op 24 maart 2011 brengt verzoeker nog een aantal stukken bij waarvan ter terechtzitting de originelen met inventaris worden neergelegd. Het betreft een militaire ontslagbrief van verzoekers vader met vertaling, een taskara van verzoekers oudere broer, H. met vertaling,

een taskara van verzoekers broer Z. met vertaling en een taskara van verzoekers vader met vertaling. Daargelaten de vaststelling dat deze stukken geenszins een bewijs kunnen zijn van verzoekers verblijf in Dawlatzai blijkt uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat frauduleuze identiteitsdocumenten gemakkelijk te krijgen zijn in Afghaanse steden of in Peshawar.

2.6. Gelet op wat voorafgaat oordeelde de commissaris-generaal terecht dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Dawlatzai. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas aangezien dit er onlosmakelijk mee verbonden is. Er diende dan ook geen onderzoek te gebeuren naar verzoekers vermeende problemen met de taliban.

Verzoekers verwijzing naar rechtspraak en vaststellingen van het BHCV ten slotte volstaan op zich niet om zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade inzake subsidiaire bescherming aan te tonen. Dit risico dient concreet te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Verzoeker vraagt dat men hem op zijn minst het statuut van subsidiair beschermde zou toekennen. Volgens verzoeker is zijn taskara het bewijs bij uitstek van zijn beweerde herkomst uit Dawlatzai. Te meer daar er niet getwijfeld zou worden aan de authenticiteit van het document.

2.9. In de mate dat verzoeker betoogt dat de veiligheidssituatie er in Nangarhar de laatste jaren op achteruit is gegaan en kan beschouwd worden als zijnde een situatie van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands conflict, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst en nationaliteit. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen het land van herkomst is immers onontbeerlijk om uit te sluiten dat verzoeker hetzij afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is, hetzij ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de vreemdelingenwet, aldaar reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot of er ondertussen zelfs het staatsburgerschap heeft bekomen. Immers, bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt niet uit te sluiten dat de asielzoeker in een derde land het staatsburgerschap heeft waardoor de noodzaak aan het recht op subsidiaire bescherming in het Rijk zou wegvallen (RvS 25 maart 2010, nr. 202.357; RvS 29 maart 2010, nr. 202.487). Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER